

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUDU SPLITU
Ex vojarna Sv. Križ, Dračevac
21000 Split

Poslovni broj: P-1075/2022-10

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Splitu, po sucu tog suda Mislavu Poliću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ŠOLTA HT d.d. u stečaju, OIB: 44579304568, Šetalište Marulića 1, Nečujam, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Danijeli Kovač, a ona po punomoćniku Anti Vujčiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Krka & Krka d.o.o., Split, protiv tuženika VODOVOD I KANALIZACIJA, d.o.o., OIB: 56826138535, Hercegovačka 8, Split, zastupanog po punomoćniku Miroslavu Šariću, odvjetniku u Splitu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 6. prosinca 2022., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Ante Vujčića, odvjetniku u Splitu i punomoćnika tuženika Miroslava Šarića, odvjetnika u Splitu, a nakon objave dana 16. veljače 2023.,

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku VODOVOD I KANALIZACIJA d.o.o., Split, u roku od 15 dana isplatiti tužitelju ŠOLTA HT d.d. u stečaju, Nečujam, iznos od 4.014.169,27 kuna / 532.771,82 EUR¹."

II. Nalaže se tužitelju u roku od 15 dana naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 201.863,10 EUR¹ / 1.520.937,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi propisanoj u članku 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 78/15) koja teče od dana donošenja ove presude do isplate, obračunatoj prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

¹ Fiksni tečaj konverzije: 1 EUR=7,53450 kn

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi podnesenoj Trgovačkom sudu u Splitu dana 19. 10. 2006. naveo da je između parničnih stranaka potpisana isprava naslovljena kao Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“, da je tužitelj vlasnik vodovodne mreže od Stomorske do Nečujma te kanalizacijske mreže sa podmorskim ispustom, da je tužitelj navedenu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu izgradio vlastitim sredstvima, da tu mrežu tuženik koristi još od 1984. godine i to za isporuku vode kako tužitelju tako i stanovnicima Šolte, kojima navedenu uslugu pruža naplatno, da je među strankama dogovoreno da navedenu mrežu preuzme Općina Šolta, koja je pak donijela odluku da istu preda u vlasništvu tuženiku besplatno, pa s obzirom da je predmetnu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu u periodu od 1984. godine pa dok ista nije ustupljena Općini Šolta tuženik koristio ne plaćajući za to naknadu tužitelju kao vlasniku iste i da su tužitelj i tuženik navedenim Protokolom utvrdili kako prihvaćaju vještvo ovlaštenog sudskog vještaka Jurice Ivaniševića, dipl. oec koji je troškove korištenja predmetne vodovodne i kanalizacijske mreže u periodu od 1984. do 2005. godine utvrdio u iznosu od 4.014.169,27 kuna, pa da bi taj iznos po mišljenju tužitelja tuženik trebao naknaditi tužitelju. Međutim, da su tužitelj i tuženik dogovorili da se dug tuženika spram tužitelja na ime korištenja vodovodno kanalizacijske mreže u njegovom vlasništvu u prethodno utvrđenom iznosu kompenzira s dugom tužitelja spram tuženika na ime potrošnje vode i to bez međusobnog obračuna kamata, pa s obzirom da tuženik do podnošenja tužbe tužitelju nije isplatio Protokolom utvrđeni novčani iznos od 4.014.169,27 kn, to tužitelj je tužbenim zahtjevom zatražio da sud obveže tuženika da mu isplati navedeni iznos zajedno sa zateznim kamatama tekucim na taj iznos od dana 24. 01. 2006., kao dana potpisivanja navedenog Protokola, kao i da mu plati prouzročene troškove postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu, a u čemu je ustrajao tijekom cijelog postupka, osporio osnovanost tužbenog zahtjeva pojašnjavajući kako su između tužitelja i tuženika osim Protokola Split, 24. 01. 2006. godine, koji se navodi u tužbi, ranije potpisana i druga dva protokola, i to Protokol „Split, 29. 04. 2002. godine“ i Protokol „Split _____ 2003. godine“, time što niti jedan od predmetnih Protokola kod tuženika nije ni evidentiran ni proveden, te da je Kolja Kuzmanić, kao tadašnji direktor tuženika, predložio Nadzornom odboru tuženika da mu dade suglasnost za sklapanje Ugovora o prijenosu izgrađenih vodoopskrbnih objekata u osnovna sredstva tuženika, a koji ugovor je je tuženik trebao sklopiti sa Općinom Šolta, a čijim člankom 7. je utanačeno kako se tuženik obvezuje obešteti tužitelja na ime korištenja vodovodno kanalizacijske mreže (do tada u vlasništvu tužitelja) temeljem vještva sudskog vještaka Jurice Ivaniševića iz kolovoza 2005. godine, a koju suglasnost je Nadzorni odbor tuženika odbio dati donijevši zaključak kako se ne prihvaća prijedlog citiranog Ugovora, o čemu je tuženik obavijestio i tužitelja prije potpisivanja spornog protokola, zbog čega je taj Protokol ništav i ne proizvodi pravnih učinaka. Tijekom postupka tuženik je naveo da na ništavost sud pazi po službenoj dužnosti, da ne postoje rokovi za isticanje ništavosti i da se na ništavost može pozivati svaka osoba koja za to ima pravni interes, te da je pravni interes tuženika u konkretnom slučaju nedvojben, jer tužitelj u ovom postupku traži da mu tuženik izvrši plaćanje temeljem tog ništavog Protokola. Također, tuženik je tijekom postupka isticao da s obzirom da se radi o stvari izvan pravnog

prometa (res extra commercio), da je citirani Protokol ništav pravni posao, s obzirom da je isti prema odredbi čl. 103. ZOO protivan Ustavu, prisilnim propisima i moralu, odnosno jer je isti prema odredbi čl. 53. ZOO zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se on ne može pozivati na taj ništavi Protokol. Isto tako tuženik je isticao da se radi o nedopuštenim raspolaganjima stranaka, koja u svakom slučaju za posljedicu imaju ništavost navedenog Protokola. Konačno tuženik je istakao da je suprotno tome tuženik sa Općinom Šolta sklopio takav ugovor o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje kojim je između tuženika i Općine Šolta dogovoreno da se navedena infrastruktura prenese u imovinu tuženika bez naknade, do čega je i došlo.

3. Tuženik je dana 4. 3. 2008. protiv tužitelja podnio protutužbu kojom je zatražio da sud donese konstitutivnu presudu kojom će poništiti Protokole „Split, 24. siječnja 2006. godine“, Split 29. 4. 2002. godine“ te „Split __ 2003. godine“, a koje protokole su između sebe sklopile parnične stranke na način da citirani protokoli neće proizvoditi pravne učinke spram tuženika, a tuženik je naveo kao je Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ sklopljen uz postojanje mane volje na strani tuženika u vidu prijetnje, a što je razvidno iz navoda tadašnjeg zz tuženika Kolje Kuzmanića kako je „prije potpisivanja Protokola bilo pritisaka i postojala je opasnost da se isključi voda od strane tužitelja“, što sve upućuje na to da tuženik predmetni Protokol nije potpisao slobodnom voljom. U odgovoru na protutužbu tužitelj je osporio osnovanost protutužbenog zahtjeva osporavajući da bi predmetni Protokol bio potpisan uz postojanje bilo koje mane volje na strani tuženika, te je ustvrdio da je tuženik koristio kanalizacijsku i vodovodnu mrežu u vlasništvu tužitelja u periodu od 1984. do 2005., zbog čega je obvezan tužitelju platiti naknadu za korištenje i to baš u onom novčanom iznosu koji je između stranaka dogovoren toč. 5. Protokola „Split, 24. siječnja 2006. godine“. Povodom protutužbe tuženika protiv tužitelja formiran je spis pod posl. brojem Po-118/11, a na ročištu održanom 17. 10. 2012. sud je donio rješenje kojim se postupak pod posl. br. Po-118/11 (povodom protutužbe) pripaja ovom postupku koji se tada vodio pod posl. br. IIP-2196/07, radi zajedničkog raspravljanja i donošenja jedne odluke.

4. Sukladno odredbi čl. 211. Zakona o parničnom postupku (N.N. br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 157/11, 25/13, 89/14, 70/19, /0/22, 114/22 – dalje: ZPP), sud je na prijedlog tuženika o ovoj parnici obavijestio treću osobu Kolju Kuzmanića (list 65 spisa).

5. U ovom postupku sud je donio Presudu posl. broj II P-2196/07 od 09. rujna 2013. godine, kojom je djelomično prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja, a odbio protutužbeni zahtjev tuženika. U tom smislu sud je citiranom presudom prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja u visini od 4.014.169,27 kuna, dok je odbio zahtjev tužitelja u pogledu kamata na navedeni iznos smatrajući da se ne radi o isplati nego o stjecanju bez osnove. Prema obrazloženju iz te presude, sud je zauzeo stav kako se u predmetnom postupku radi o tome da bi tuženik dugovao tužitelju utuženi iznos temeljem stjecanja bez osnove, obzirom da je isti koristio i naplaćivao vodovodnu i

kanalizacijsku mrežu Stomorska – Nečujam u periodu od 1984. pa do 2005. godine, a koja vodovodna i kanalizacijska mreža su bile u vlasništvu tužitelja.

6. Citirana prvostupanjska presuda je djelomično potvrđena, a djelomično ukinuta Presudom i Rješenjem Županijskog suda u Splitu posl. broj Gžx-737/13 od 14. svibnja 2015. godine. Potvrđena je u dijelu u kojem je odbijen protutužbeni zahtjev tuženika. Ukinuta je u dijelu u kojem je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja. Prema obrazloženju iz navedene drugostupanjske odluke proizlazi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi parničnog postupka i to baš onu predviđenu čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a budući nije dao potpuno tumačenje Protokola od 24. siječnja 2006., a naročito odredbi članka 6. i 7. Protokola, a u svezi postojanja i eventualne dospelosti spornog dugovanja od 4.014.169,27 kuna. Zbog navedenog je dana uputa prvostupanjskom sudu da u nastavku postupka ukloni navedenu povredu odredbi ZPP-a, te da dade cjelovito tumačenje odredbi predmetnog „Protokola“ od 24. siječnja 2006. godine, naročito njegovih odredbi iz članaka 5., 6. i 7., a sve u svezi ispitivanja osnovanosti potraživanja tužitelja prema tuženiku u iznosu od 4.014.169,27 kuna. Obzirom na navedeno, kao i na okolnost da je sud drugog stupanja dao uputu kako se jasne ugovorne odredbe primjenjuju i ispunjavaju onako kako glase, a da samo sporne odredbe treba tumačiti i ispunjavati sukladno s pravom voljom ugovornih strana, u skladu s načelima obveznog prava, odnosno u smislu odredbi članka 319. ZOO/05. Konačno, drugostupanjski je sud uputio prvostupanjski sud da nakon cjelovitog provedenog dokaznog postupka, vodeći računa i o odredbama članaka 7., 8. i 221.a ZPP-a, uz pravilnu primjenu materijalnog prava ponovno odluči o tužbenom zahtjevu za isplatom iznosa od 4.014.169,27 kuna.

7. Međutim, vezano za protutužbu i protutužbeni zahtjev tuženika za poništenjem već navedenog protokola „Split, 24. siječnja 2006. godine“, te protokola „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine, koji su zaključeni i potpisani od strane parničnih stranaka, drugostupanjski je sud potvrdio prvostupanjsku odluku kojom je odbijen taj protutužbeni zahtjev tuženika. Iz obrazloženja navedene drugostupanjske odluke koja se odnosi na protutužbeni zahtjev, proizlazi da su prvostupanjski i drugostupanjski sudovi o protutužbenom zahtjevu tuženika odlučivali na temelju odredbe članka 112. u svezi sa odredbom članka 111. ZOO/91, kao da se radi o pobožnim ugovorima (protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“, te protokoli „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine“), a drugostupanjski je sud u svojoj odluci naveo kako tuženik nije zahtijevao utvrđenje predmetnih protokola ništetnim odnosno ništavim već da je zahtijevao samo njihovo poništenje. Pri tome drugostupanjski sud pravi razlike između pobožnih ugovora – pravnih poslova, koji proizvode pravne učinke kao i valjani ali se mogu, uz ispunjenje određenih zakonskih pretpostavki, u predviđenom roku poništavati, s tim da se na pobožnost ne pazi po službenoj dužnosti, u odnosu na ništetne (ranije ništave) pravne poslove koji ne proizvode pravne učinke koje bi, da su valjani, trebali proizvesti. Razlozi ništetnosti propisani su odredbama članka 322. ZOO/05, odnosno ranije odredbama članka 103. ZOO/91. Drugostupanjski sud je naveo da tuženik ne zahtijeva utvrđenje spornih protokola ništetnim odnosno ništavim, već zahtijeva njihovo poništenje što su pravno dvije bitno različite stvari, s tim da je zaključio da je zahtjev za poništenje predmetnih

protokola neosnovan, dok o prigovoru ništetnosti (ništavosti) stavljenom od strane tuženika uopće nije raspravljao.

8. Međutim, u nastavku postupka, a što je posebno detaljno obrazloženo u Podnesku tuženika od 10. 10. 2022., tuženik je istakao prigovor ništetnosti navedenog Protokola „Split, 24. siječnja 2006.“, te protokola „Split, 29. 4. 2002.“ i „Split, ____ 2003.“, koji su zaključeni i potpisani od strane parničnih stranaka, te naveo da sud o ništetnosti (ranije ništavosti) ugovora odnosno pravnih poslova, osim na temelju tužbe i tužbenog zahtjeva, raspravlja i odlučuje i na temelju stavljenog prigovora ništetnosti i bez postavljenog protutužbenog zahtjeva. Tuženik je naveo je da osim pobijanja pravnog posla tužbom naše pravo poznaje i slučaj pobijanja pravnog posla prigovorom. Pravni posao pobija se prigovorom ako je npr. osoba koja je sklopila ništetan pravni posao već tužena na ispunjenje, baš kao što je i ovdje slučaj. Kao razlozi ništetnosti javljaju se: a) potpuna poslovna nesposobnost, b) neke mane volje, c) nemogućnost, nedopuštenost, neodređenost ili neodredivost činidbe, d) nedopuštenost pobude za sklapanje ugovora, e) povreda pravila o obliku (formi) ugovora, f) protivnost javnom poretku i prisilnim propisima, ti g) nedopušteni odnosno nemogući uvjeti. Ništetni ugovori (čl. 322. do 329. ZOO) imaju takve nedostatke u bitnim potrepštinama za sklapanje ugovora koji čine povredu javnog poretka zbog čega takvi ugovori nemaju pravnih učinaka, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu, ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo (čl. 322. st. 1. ZOO). Na ništetnost se može pozivati svaka zainteresirana osoba (ponajprije ugovaratelji, ali i treće osobe), pa i državni odvjetnik (čl. 327. ZOO). Pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se (čl. 328. ZOO). Sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti, ne čekajući da ugovorne strane ili netko treći podnese zahtjev za utvrđenje nekog ugovora ništetnim. U praksi će sud doći u prigodu da po službenoj dužnosti utvrđuje je li neki ugovor ništetan kad u rješavanju nekog predmeta, u kojem nije predmet spora ništetnost ugovora (nego npr. zahtjev za ispunjenje ugovora), razmatra ništetnost ugovora kao prethodno pravno pitanje o čijem rješenju ovisi odluka suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva (Vs, Rev-116/86 od 16. VIII. 1988., cit. prema Crnić, I., Zakon o obveznim odnosima, 2006., str., 327.; Vs, 576/00, Izbor 04/2; Žs Varaždin, GŽ-16/03 od 13. I. 2003.; Izbor 2/04-36.). Tuženik je nadalje naveo da se ništetnost ugovora može isticati ne samo podnošenjem tužbe nego i stavljanjem prigovora protiv tužbe na ispunjenje ništetnog ugovora. Tuženik je također naveo da nije sporno da je tuženik tijekom ove parnice istakao prigovor da je citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006.“ (kao i protokoli „Split, 29. 4. 2002.“ i „Split, ____ 2003.“), ništetan (ništav) jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, prisilnim propisima i moralu društva, odnosno jer je njegova činidba nedopuštena, budući je protivna Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, kogentnim pravilima i moralu društva, zato što je predmet navedenog Protokola stvar izvan pravnog prometa (*res extra commercio*), zato što se u tom Protokolu radi o nedopuštenim raspolaganjima stranaka koji su protivni Ustavu i kogentnim propisima iz Zakona o komunalnom gospodarstvu prema kojemu objekti vodne infrastrukture mogu biti samo u vlasništvu komunalnih pravnih osoba ili jedinica lokalne samouprave, te jer su protivni moralu budući je zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je u konkretnom slučaju prava volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor

tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se isti ne može pozivati na takav ništavi Protokol.

9. Također, u nastavku postupka sud je sukladno odredbi čl. 211. ZPP-a na prijedlog tuženika o ovoj parnici obavijestio treću osobu Općinu Šolta (Podnesak od 12. 04. 2017. i Zapisnik s rasprave održane 12. travnja 2017.).

10. Za vrijeme trajanja ove parnice nad tužiteljem je Rješenjem Trovačkog suda u Splitu posl. broj 14. St-907/2016 od 08. studenog 2017., otvoren stečajni postupak, radi čega je ovaj sud svojim raspravnim rješenjem posl. broj P-8334/15 od 25. siječnja 2018. utvrdio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari, a Podneskom zaprimljenim kod ovog suda dana 25. 09. 2018., koji je upućen sudu putem svog punomoćnika, stečajni upravitelj je preuzeo postupak i predložio nastavak istog. Tijekom postupka Skupština vjerovnika tužitelja je dana 22. svibnja 2019. razriješila ranijeg stečajnog upravitelja Milana Ljubičića, te je Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. broj St-907/2016. od 24. svibnja 2019. potvrdila imenovanje Daniele Kovač iz Kaštel Sućurca za novog tužiteljevog stečajnog upravitelja, koja je dala punomoć za zastupanje odvjetniku.

11. U ranijem dokaznom postupku ovaj sud je izveo slijedeće dokaze: pregledom i čitanjem Protokola sklopljenih između parničnih stranaka „Split, 24. siječnja 2006. godine“, „Split, 29. 4. 2002. godine“ te „Split _____ 2003. godine, vještva naručitelja – tužitelja u predmetu utvrđivanja troškova vodovodne i kanalizacijske mreže Stomorska – Nečujam u periodu od 1984. do 2005. godine stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Jurice Ivaniševića „Split, kolovoz 2005. godine“, Ugovora o prijenosu vlasništva Vodovodu i kanalizaciji u uvali Supetar, Nečujam – otok Šolta, sklopljenog dana 17. 2. 2006. između Općine Šolta i tužitelja, prijedloga Ugovora o prijenosu izgrađenih vodoopskrbnih objekata u osnovna sredstva VIK-a između Općine Šolta i tuženika od 21. 2. 2006., preslike zapisnika sa 55. Sjednice Nadzornog odbora tuženika održane dana 10. 4. 2006., prijedloga Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbne i odvodnje u imovinu VIK-a između tuženika i Općine Šolta, poziva Nadzornog odbora tuženika na 64. Sjednicu Nadzornog odbora tuženika od 6. 12. 2006. godine, povijesnog izvotka iz sudskog registra za tuženika, Ugovora o prodaji Vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam, otok Šolta sklopljen između tužitelja i Općine Šolta dana 27. 4. 2005. godine, Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu ViK-a sklopljenog dana 24. 11. 2006. godine između Općine Šolta i tuženika, Društvenog ugovora o organiziranju i preoblikovanju RO Vodovod i kanalizacija Split i usklađenja s Zakonom o trgovačkim društvima i Zakonom o komunalnom gospodarstvu, saslušanjem u svojstvu svjedoka Kolje Kuzmanića, Milene Luković i Andrina Petkovića te saslušanjem z.z. tužitelja Miroslava Brkića u svojstvu parnične stranke, dok su se stranke suglasile da se aktualni zz tuženika ne saslušava budući da istom nisu poznate sporne činjenice, a osim toga njegovo saslušanje niti jedna od stranaka nije ni predložila (upravo radi toga). U ponovljenom postupku, ovaj sud je izveo dodatne dokaze: pregledom predstečajnog spisa Trgovačkog suda u Splitu posl. broj Stpn-19/2014 koji se vodio nad tužiteljem, saslušanjem u svojstvu svjedoka Božidara Čapalije (na ročištu 17. studenog 2016.), Miroslava Brkića (na ročištu 20. rujna 2017.), Borisa Ćurkovića (na ročištu 20. rujna 2017.), Ive Blagajića (na ročištu 08. studenog 2017.), Ante Ruića (na ročištu 7. srpnja 2022.) i Marijana Ricova (na ročištu 7. srpnja 2022.), pregledom dvaju izvješća iz 2004.

vezano za problematiku Šolte koja je izradio navedeni svjedok koji je po struci pravnik po nalogu tadašnjeg direktora tuženika Kolje Kuzmanića, a koji izvještaji po tvrdnji ovog svjedoka nisu prezentirani ni Skupštini, a niti Nadzornom odboru tuženika, i to prvi – Izvještaj za direktora Kolju Kuzmanića od 27. 12. 2004., te drugi – Izvještaj za Skupštinu i Nadzorni odbor VIK-a od 15. 06. 2005., koje isprave je u spis dostavio svjedok Boris Ćurković u prilogu svog Podneska koji je kod suda zaprimljen 03. 11. 2017., pregledom Rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj 14. St-907/2016 od 08. studenog 2017., kojim je otvoren stečajni postupak nad tužiteljem, pregledom e-Izvatka iz sudskog registra za tužitelja od 18. 12. 2017., pregledom Izvatka iz sudskog registra za tužitelja od 24. 09. 2018., pregledom Rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj: 14. St-907/2016 od 22. veljače 2018., kojim su utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika prema tužitelju kao stečajnom dužniku, sa Tablicom prijavljenih tražbina, razlučnih i izlučnih prava (Obrazac 19.), pregledom Zapisnika sa ispitnog i izvještajnog ročišta od 06. veljače 2018. u predmetu Trgovačkog suda u Splitu posl. broj 14. St-907/2016, te pregledom Povijesnog izvatka iz sudskog registra za tužitelja od 25. 04. 2022.

12. Parnične stranke su popisale parnični trošak.

13. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan u odnosu na potraživanje glavnice u iznosu od 4.014.169,27 kn / 532.771,82 EUR, dok je tužbeni zahtjev u odnosu na potraživanje zateznih kamata na navedenu glavicu već ranije pravomoćno odbijen.

14. U nastavku postupka nakon donošenja ukidnog drugostupanjskog rješenja predmet spora koji je preostao jest zahtjev tužitelja spram tuženika za isplatu glavnice iznos od 4.014.169,27 kn / 532.771,82 EUR na ime troškova korištenja od strane tuženika vodovodne i kanalizacijske mreže s podmorskim ispustom od Stomorske do Nečujma u vlasništvu tužitelja u vremenskom razdoblju od 1984. do 2005., koji iznos tužitelj potražuje od tuženika na temelju toč. 5. Protokola od 24. siječnja 2006. godine, na temelju utvrđenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Jurice Ivaniševića, iz njegovog vještva iz kolovoza 2005. g.

15. Stoga je prvenstveni zadatak ovog suda u ponovljenom postupku bio utvrditi je li pravno valjan ili je pak ništetan Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ koji je zaključen između parničnih stranaka, te sukladno odgovoru na to pitanje utvrditi je li osnovan zahtjev tužitelja spram tuženika za isplatu glavnice iznos od 4.014.169,27 kn / 532.771,82 EUR na ime troškova korištenja od strane tuženika vodovodne i kanalizacijske mreže s podmorskim ispustom od Stomorske do Nečujma u vlasništvu tužitelja u vremenskom razdoblju od 1984. do 2005., koji je postavljen na temelju tog Protokola (toč. 5.) i utvrđenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Jurice Ivaniševića, iz njegovog vještva iz kolovoza 2005. godine, odnosno je li taj zahtjev tužitelja neosnovan zbog ništetnosti citiranog Protokola „Split, 24. siječnja 2006. godine“, zato što se temelji na ništetnom Protokolu.

16. Sukladno odredbi članka 8. ZPP-a sud prema svome uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane.

17. Temeljem članka 219. st.1. ZPP-a svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika, a obzirom da je ovaj postupak u tijeku na dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (NN br. 70/19, dalje: ZID

ZPP/19, koji je stupio na snagu 1. rujna 2019.) sadržaj obrazloženja ove odluke temeljem čl. 117. st. 2. ZID ZPP/19 je sukladan čl. 58. st. 2. ZID ZPP/19.

18. Ovaj sud je u ponovljenom postupku postupio po uputi iz ukidnog rješenja drugostupanjskog suda te dopunio dokazni postupak, ali isto tako je imao u vidu te je raspravio tuženikov prigovor istaknut u ponovljenom postupku da je citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ na kojem tužitelj temelji utuženo potraživanje (jednako kao i protokoli „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine“), ništetan (ništav) jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, prisilnim propisima i moralu društva, odnosno jer je njegova činidba nedopuštena, budući je protivna Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, kogentnim pravilima i moralu društva, zato što je predmet navedenog Protokola stvar izvan pravnog prometa (res extra commercio), zato što se u tom Protokolu radi o nedopuštenim raspolaganjima stranaka koji su protivni Ustavu i kogentnim propisima iz ZKD i ZKG prema kojima objekti vodne infrastrukture mogu biti samo u vlasništvu komunalnih pravnih osoba ili jedinica lokalne samouprave, te jer su protivni moralu budući je zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je u konkretnom slučaju prava volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se isti ne može pozivati na takav ništavi Protokol.

19. Naime, iz obrazloženja ukidne drugostupanjske odluke koja se odnosi na protutužbeni zahjev, proizlazi da su prvostupanjski i drugostupanjski sudovi o protutužbenom zahtjevu tuženika odlučivali na temelju odredbe članka 112. u svezi sa odredbom članka 111. ZOO/91, kao da se radi o poboynim ugovorima (protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“, te protokoli „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine“), a drugostupanjski je sud u svojoj odluci naveo kako tuženik nije zahtijevao utvrđenje predmetnih protokola ništetnim odnosno ništavim već da je zahtijevao samo njihovo poništenje. Pri tome drugostupanjski sud pravi razlike između poboynih ugovora – pravnih poslova, koji proizvode pravne učinke kao i valjani ali se mogu, uz ispunjenje određenih zakonskih pretpostavki, u predviđenom roku poništavati, s tim da se na poboynost ne pazi po službenoj dužnosti, u odnosu na ništetne (ranije ništave) pravne poslove koji ne proizvode pravne učinke koje bi, da su valjani, trebali proizvesti. Razlozi ništetnosti propisani su odredbama članka 322. ZOO/05, odnosno ranije odredbama članka 103. ZOO/91. Drugostupanjski sud je naveo da tuženik ne zahtijeva utvrđenje spornih protokola ništetnim odnosno ništavim, već zahtijeva njihovo poništenje što su pravno dvije bitno različite stvari, s tim da je zaključio da je zahtjev za poništenje predmetnih protokola neosnovan, dok o prigovoru ništetnosti (ništavosti) stavljenom od strane tuženika uopće nije raspravljao.

20. Međutim, kako je u ponovljenom postupku tuženik istakao prigovor da je citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ na kojem tužitelj temelji utuženo potraživanje (jednako kao i protokoli „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine“), ništetan (ništav), sud je prvenstveno trebao raspraviti taj prigovor.

21. Ovaj sud se slaže sa stajalištem tuženika da sud o ništetnosti (ranije ništavosti) ugovora odnosno pravnih poslova, osim na temelju tužbe i tužbenog zahtjeva, raspravlja i odlučuje i na temelju stavljenog prigovora ništetnosti i bez postavljenog protutužbenog zahtjeva. Naime, točno je da osim pobijanja pravnog posla

tužbom naše pravo poznaje i slučaj pobijanja pravnog posla prigovorom. Pravni posao pobija se prigovorom ako je npr. osoba koja je sklopila ništetan pravni posao već tužena na ispunjenje, baš kao što je i ovdje slučaj. Kao razlozi ništetnosti javljaju se: a) potpuna poslovna nesposobnost, b) neke mane volje, c) nemogućnost, nedopuštenost, neodređenost ili neodredivost činidbe, d) nedopuštenost pobude za sklapanje ugovora, e) povreda pravila o obliku (formi) ugovora, f) protivnost javnom poretku i prisilnim propisima, ti g) nedopušteni odnosno nemogući uvjeti.

22. Ništetni ugovori (čl. 322. do 329. ZOO) imaju takve nedostatke u bitnim potrepštinama za sklapanje ugovora koji čine povredu javnog poretka zbog čega takvi ugovori nemaju pravnih učinaka, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu, ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo (čl. 322. st. 1. ZOO). Na ništetnost se može pozivati svaka zainteresirana osoba (ponajprije ugovaratelji, ali i treće osobe), pa i državni odvjetnik (čl. 327. ZOO). Pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se (čl. 328. ZOO). Sud pazi na ništetnost po službenoj dužnosti, ne čekajući da ugovorne strane ili netko treći podnese zahtjev za utvrđenje nekog ugovora ništetnim.

23. Ovaj sud ukazuje na točnost tuženikovih navoda da u praksi sud dolazi u prigodu da po službenoj dužnosti utvrđuje je li neki ugovor ništetan kad u rješavanju nekog predmeta, u kojem nije predmet spora ništetnost ugovora (nego npr. zahtjev za ispunjenje ugovora), razmatra ništetnost ugovora kao prethodno pravno pitanje o čijem rješenju ovisi odluka suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

24. Dakle, točno je da se ništetnost ugovora može isticati ne samo podnošenjem tužbe nego i stavljanjem prigovora protiv tužbe na ispunjenje ništetnog ugovora, a nije sporno da je tuženik tijekom ove parnice istakao prigovor da je citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ (jednako kao i protokoli „Split, 29. 4. 2002. godine“ i „Split, _____ 2003. godine“), ništetan (ništav) jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, prisilnim propisima i moralu društva, odnosno jer je njegova činidba nedopuštena, budući je protivan Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, kogentnim pravilima i moralu društva, zato što je predmet navedenog Protokola stvar izvan pravnog prometa (*res extra commercio*), zato što se u tom Protokolu radi o nedopuštenim raspolaganjima stranaka koji su protivni Ustavu i kogentnim propisima iz ZKD i ZKG prema kojima objekti vodne infrastrukture mogu biti samo u vlasništvu komunalnih pravnih osoba ili jedinica lokalne samouprave, te jer su protivni moralu budući je zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je u konkretnom slučaju prava volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se isti ne može pozivati na takav ništavi Protokol.

25. I ovaj sud ukazuje da postoje dvije vrste nevaljanosti ugovora, a to su poboynost i ništetnost ugovora. Ništetnost ugovora znači da taj ugovor ne proizvodi pravne učinke koje bi proizvodio da je valjan, odnosno on sadrži takve nedostatke i povrede pravnih pravila da posljedično nema pravni učinak. ZOO propisuje da je svaki ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, kogentnim normama ili moralu društva ništetan, osim ako se takav ugovor može opravdati na način da povrijeđeno pravilo upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili je zakonom propisano nešto drugo.

Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti, a ona djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, odnosno *ex tunc*. Pravo jedne od stranaka na isticanje ništetnosti ugovora nikad ne zastarijeva, sukladno praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji je potvrdio da takvo pravo strana ugovora uvijek postoji. Nadalje, ništetnost ugovora može biti potpuna ili djelomična. Djelomična ništetnost postoji kada u ugovoru postoji ništetnost neke odredbe bez koje ugovor može opstati i koja nije odlučujuća u ugovoru. Odlučujućom odredbom se smatra odredba koja je uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora radi koje je ugovor i sklopljen. Iznimno, ugovor može ostati valjan čak i ako je ništetna odlučujuća odredba ako je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Kada se utvrdi ništetnost ugovora, posljedica je da je svaka strana obvezna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ugovora, a ako to nije moguće zbog naravi obveze, vraćanje se može izvršiti plaćanjem u novcu. Prvi razlog ništetnost je nedostatak poslovne sposobnosti. Stranke ugovora moraju imati poslovnu sposobnost koja se zahtijeva za sklapanje tog ugovora. Poslovna sposobnost je svojstvo fizičke i pravne osobe da vlastitim očitovanjima volje stvaraju pravne učinke, odnosno stječu prava i obveze. Slijedeći razlog ništetnosti ugovora su mane volja. Mane volje su npr. šala, odnosno svjesni nespোরазум koji postoji kada stranka svjesno kaže ono što uistinu ne misli, a druga strana to shvati ozbiljno. Nadalje, mane volje su fizička sila, nespоразум i simulacija. Nemoguća, nedopuštena, neodređena i neodrediva činidba koja je predmet ugovora također čine ugovor ništavim. Nemoguća činidba je ona koju je u trenutku sklapanja ugovora nemoguće izvršiti, a nedopuštena je ona koja je protivna Ustavu, kogentnim pravilima ili moralu društva. Neodređena činidba je činidba koja nije dovoljno individualizirana, pa dužnik ne zna točno kako je ispuniti, a neodrediva činidba je ona koja ne sadrži podatke pomoću kojih bi se činidba mogla odrediti, npr. ako ugovor ne sadrži podatke kako bi se jasno odredila cijena. Ugovor može biti ništetan ako je sklopljen iz nedopuštenih pobuda, a to su pobude protivne Ustavu, kogentnim pravilima, moralu društva. Čak i ako je nedopuštena pobuda utjecala na odluku jednog ugovaratelja da sklopi ugovor te je drugi ugovaratelj za to znao ili morao znati, ugovor će svejedno biti ništetan. Nadalje, u hrvatskom zakonodavstvu vrijedi načelo neformalnosti ugovora, ali, ako je zakonom propisano da određeni ugovor mora biti sklopljen u propisanom obliku, nedostatak propisanog oblika isto dovodi do ništetnosti ugovora.

26. Po mišljenju ovog suda citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ je ništetan ugovor. U konkretnom slučaju, između tužitelja i tuženika su osim Protokola „Split, 24. 01. 2006. godine“, ranije potpisana i druga dva protokola, i to Protokol „Split, 29. 04. 2002. godine“ i Protokol „Split ____ 2003. godine“, time što niti jedan od predmetnih Protokola kod tuženika nije ni evidentiran ni proveden, te da je Kolja Kuzmanić, kao tadašnji direktor tuženika, predložio Nadzornom odboru tuženika da mu dade suglasnost za sklapanje Ugovora o prijenosu izgrađenih vodoopskrbnih objekata u osnovna sredstva tuženika, a koji ugovor je je tuženik trebao sklopiti sa Općinom Šolta, tako da je trebalo utanačiti kako se tuženik obavezuje obeštetiti tužitelja na ime korištenja vodovodno kanalizacijske mreže (do tada u vlasništvu tužitelja) temeljem vještva sudskog vještaka Jurice Ivaniševića iz kolovoza 2005. godine, a koju suglasnost je Nadzorni odbor tuženika odbio dati donijevši zaključak kako se ne prihvaća prijedlog citiranog Ugovora, o čemu je tuženik obavijestio i tužitelja prije potpisivanja spornog protokola, kao što to proizlazi iz dokaza koji su izvedeni u ovom

postupku (prvenstveno iz iskaza svjedoka Borisa Ćurkovića, Božidara Čapalije Marijana Ricova), zbog čega je taj Protokol ništav i ne proizvodi pravnih učinaka.

27. Usprkos tome, citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine je ipak potpisan od strane tuženikova tadašnjeg direktora Kolje Kuzmanića, iz čega proizlazi da je taj Protokol zaključen iz nedopuštenih pobuda, odnosno pobuda koje su protivne Ustavu, kogentnim pravilima i moralu društva.

28. Bez obzira što je sam tuženik istakao prigovor ništavosti navedenih Protokola, na ništavost sud pazi po službenoj dužnosti, te ne postoje rokovi za isticanje ništavosti i na ništavost se može pozivati svaka osoba koja za to ima pravni interes, a pravni interes tuženika u konkretnom slučaju je nedvojben, jer tužitelj u ovom postupku traži da mu tuženik izvrši plaćanje temeljem tog ništavog Protokola.

29. Naime, s obzirom da se u konkretnom slučaju predmet ugovora stvar koja je izvan pravnog prometa (*res extra commercio*), citirani Protokol je ništav pravni posao, s obzirom da je isti prema odredbi članka 322/05 odnosno članka 103. ZOO/91 protivan Ustavu, prisilnim propisima i moralu, odnosno jer je isti prema odredbi članka 324. ZOO/05 odnosno članka 53. ZOO/91 zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se isti ne može pozivati na takav ništavi Protokol. Ujedno, radi se o nedopuštenim raspolaganjima stranaka, koje u svakom slučaju za posljedicu imaju ništavost navedenog Protokola.

30. Isto tako, valja istaknuti da je tuženik sa Općinom Šolta sklopio takav ugovor o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje kojim je između tuženika i Općine Šolta dogovoreno da se navedena infrastruktura prenese u imovinu tuženika bez naknade, do čega je i došlo.

31. Ovaj sud ukazuje i na činjenicu da je tuženik istakao da ne duguje tužitelju ništa te da bi tužitelj jedino od Općine Šolta mogao potraživati novčanu naknadu na ime prenijetog prava u odnosu na vodovodno kanalizacijsku infrastrukturu, a u tom smislu tuženik je putem parničnog suda u ovom postupku svojim Podneskom od 11. 04. 2017., koji je predan na protokol suda dana 12. 04. 2017., imenovao Općinu Šolta kao svog prethodnika koji je na njega prenio navedene objekte vodoopskrbe i odvodnje (predmetnu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu) na temelju Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu VIK-a broj: 283687 od 24. 11. 2006. godine, te sukladno odredbi čl. 211. ZPP, podneskom preko naslovljenog parničnog suda obavijestio Općinu Šoltu kao treću osobu o ovoj parnici, te je pozvao da stupi u ovu parnicu kao umješlač na stani tuženika, na što se Općina Šolta oglasila, te nije stupila u ovu parnicu, što je ovaj sud također cijenio.

32. Odredbom čl. 13. st. 1. toč. 2. i 3. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (N.N. br. 90/92 – dalje: ZLSU) propisana je obveza jedinica lokalne samouprave (općina, grad, županija) da u okviru samoupravnog djelovanja vode brigu o obavljanju komunalnih i drugih djelatnosti te lokalnoj infrastrukturi, ako zakonom nije drukčije propisano.

33. U to vrijeme na snazi je bio Zakon o komunalnim djelatnostima (N.N. br. 15/79, 18/79 i 26/93 – dalje: ZKD) koji je važio do 01. kolovoza 1995.

34. Odredbama ZKD bili su utvrđeni opći uvjeti i način obavljanja komunalne djelatnosti i ostvarivanje posebnog društvenog interesa u obavljanju tih djelatnosti. U čl. 43. st. 1. ZKD glede primjene tog Zakona bila je predviđena glede nadležnost općine nad komunalnim poduzećima, te u tu svrhu mogućnost općine da donosi odgovarajuće odluke.

35. Citirani ZKD izrijekom u komunalne djelatnosti ubraja i opskrbu pitkom vodom, te odvodnju i pročišćavanje otpadnih voda, a u članku 26. propisuje da se sredstva za financiranje takvih komunalnih djelatnosti osiguravaju plaćanjem komunalne naknade. Stoga su novoosnovane općine, gradovi i županije, kao jedinice lokalne samouprave, bile ovlaštene propisati visinu komunalne naknade iz koje su se plaćali troškovi obavljanja određenih komunalnih djelatnosti. Komunalna naknada plaćala se, doduše, fondovima u stambenom i komunalnom gospodarstvu temeljem Zakona o fondovima u stambenom i komunalnom gospodarstvu (N.N. br. 53/90 – dalje: ZFSKG), ali kad su fondovi u stambenom i komunalnom gospodarstvu, u dijelu koji se odnosi na komunalno gospodarstvo, prestali postojati 09. lipnja 1995. temeljem odredbe čl. 32. st. 1. i 2. ZKG, njihova su prava i obveze, nekretnine, pokretnine, financijska sredstva i zaposlenike preuzele jedinice lokalne samouprave. Sukladno tome, jedinice lokalne samouprave pravni su slijednici fondova u komunalnom gospodarstvu.

36. Nije sporno da su po ZKD, opskrba pitkom vodom, te odvodnja i pročišćavanje otpadnih voda, bile komunalne djelatnosti. Po tom Zakonu, obavljanje komunalne djelatnosti, kao javne službe, organizira općina (čl. 5. ZKD). Općina propisuje i posebne uvjete organizacije radi i dr., a obavljanje komunalnih djelatnosti mogla je povjeriti određenoj komunalnoj organizaciji. Na isti je način obavljanje komunalnih djelatnosti kao javne službe bilo uređeno kasnije i Zakonom o komunalnom gospodarstvu (N.N. br. 36/95, 109/95, 21/96, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 26/03, 82/04, 110/04, 178/04 – dalje: ZKG), koji je bio na snazi od 01. 08. 1995. do 03. 08. 2018., kada je prestao važiti, a koji je imao i daljnje izmjene (N.N. br. 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 56/13, 94/13, 153/13, 147/14, 36/15).

37. Stoga je u pravu tuženik kad tvrdi da tužitelj nije aktivno legitimiran u ovom sporu jer prema tadašnjem ZKD i kasnije prema ZKG, tužitelj kao privatna pravna osoba nije mogao biti vlasnik navedene komunalne infrastrukture.

38. Naime, predmetni tranzitno-opskrbni vodovod i kanalizacija mreža, koja predstavlja komunalnu infrastrukturu, su izgrađeni 1983. godine pa su prema odredbama navedenog ZKD u financiranju gradnje tih objekata i uređaja komunalne infrastrukture sudjelovali općina, komunalna organizacija i investitor pod uvjetima određenim odlukom skupštine, a po završetku gradnje, budući investitor nije bila komunalna organizacija (što je ovdje slučaj), taj investitor je temeljem ZKD bio dužan predati objekte i uređaje komunalne infrastrukture nadležnom komunalnom poduzeću na upravljanje i korištenje, a što se u konkretnom slučaju nije dogodilo. Iz navedenog proizlazi da tužitelj nije postupio sukladno citiranoj zakonskoj obvezi jer već tada nije predao predmetnu komunalnu infrastrukturu tuženiku kao nadležnom komunalnom poduzeću preko jedinice lokalne samouprave, slijedom čega se u konkretnom slučaju

ne može primijeniti institut stjecanja bez osnove, pa je i po tome tužiteljev tužbeni zahtjev neosnovan te ga je trebalo odbiti.

39. Tužitelj tužbom i tužbenim zahtjevom traži od tuženika isplatu glavnice iznos od 4.014.169,27 kn / 532.771,82 EUR na ime troškova korištenja od strane tuženika vodovodne i kanalizacijske mreže s podmorskim ispustom od Stomorske do Nečujma u vlasništvu tužitelja u vremenskom razdoblju od 1984. do 2005., koji je postavljen na temelju tog Protokola (toč. 5.) i utvrđenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Jurice Ivaniševića, iz njegovog vještva iz kolovoza 2005. godine, kada je sve od 01. kolovoza 1995. bio najprije na snazi gore citirani ZKD, a nakon toga ZKG, koji je bio na snazi do 03. 08. 2018., kada je prestao važiti.

40. Sporni Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ je između parničnih stranaka zaključen 2006. godine, kada je na snazi bio gore citirani ZKG.

41. Člankom 1. st. 1. ZKG je propisano da se navedenim Zakonom određuju načela, način obavljanja i financiranja komunalnog gospodarstva te ostala pitanja glede svrhovitog obavljanja komunalnih djelatnosti, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se pod komunalnim gospodarstvom u smislu navedenog Zakona razumijeva obavljanje komunalnih djelatnosti, a naročito pružanje komunalnih usluga od interesa za fizičke i pravne osobe, te financiranje građenja i održavanje objekata i uređaja komunalne infrastrukture kao cjelovitog sustava na području općina, gradova i Grada Zagreba (dalje: jedinice lokalne samouprave), kao i županije kada je to određeno navedenim Zakonom. Člankom 2. st. 1. ZKG je propisano da se komunalne djelatnosti obavljaju kao javna služba, a stavkom 2. istog članka je propisano da su jedinice lokalne samouprave te pravne i fizičke osobe koje obavljaju komunalne djelatnosti obvezne na temeljenu navedenog Zakona i posebnih propisa: - osigurati trajno i kvalitetno obavljanje komunalnih djelatnosti, - osigurati održavanje komunalnih objekata i uređaja u stanju funkcionalne sposobnosti, - poduzimati mjere za očuvanje i zaštitu okoliša. Člankom 3. st. 1. ZKG je propisano da su između ostalih komunalne djelatnosti u smislu navedenog Zakona: 1. opskrba pitkom vodom, 2. odvodnja i pročišćavanje otpadnih voda, stavkom 2. istog članka je propisano da se pod opskrbom pitkom vodom razumijevaju poslovi zahvaćanja, pročišćavanja i isporuke vode za piće, dok je stavkom 3. istog članka propisano da se pod odvodnjom i pročišćavanjem otpadnih voda razumijeva odvodnja i pročišćavanje otpadnih voda, odvodnja atmosferskih voda, te crpljenje, odvoz i zbrinjavanje fekalija iz septičkih, sabirnih i crnih jama. Člankom 4. st. 1. ZKG je propisano da komunalne djelatnosti mogu obavljati: 1. trgovačko društvo koje osniva jedinica lokalne samouprave, 2. javna ustanova koju osniva jedinica lokalne samouprave, 3. služba – vlastiti pogon, koju osniva jedinica lokalne samouprave, 4. pravna i fizička osoba na temelju ugovora o koncesiji. Člankom 18. st. 1. ZKG je propisano da se iz cijene komunalne usluge između ostalog osiguravaju sredstva za obavljanje sljedećih komunalnih djelatnosti: 1. opskrba pitkom vodom, 2. odvodnja i pročišćavanje otpadnih voda, osim odvodnje atmosferskih voda. Člankom 22. st. 1. ZKG je propisano da se građenje objekata i uređaja komunalne infrastrukture između ostalog za: 1. opskrbu pitkom vodom, 2. odvodnju i pročišćavanje otpadnih voda, financira iz: 1. komunalnih doprinosa, 2. proračuna jedinice lokalne samouprave, 3. donacija i 4. drugih izvora utvrđenih posebnim propisima. Člankom 26. st. 1. ZKG je propisano da je vlasnik građevine dužan priključiti svoju građevinu na komunalnu infrastrukturu pod uvjetima propisanim

odlukom predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave, stavkom 2. istog članka je propisano da vlasnik građevinskog zemljišta plaća troškove priključivanja građevinskog zemljišta na objekte i uređaje građevinskog zemljišta na objekte i uređaje komunalne infrastrukture nositelju izvedbe priključka, stavkom 3. istog članka je propisano da predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave odlukom može utvrditi područja na kojima se vlasnik građevine može izuzeti od obveze priključivanja na komunalnu infrastrukturu, ukoliko je isti na zadovoljavajući način pojedinačno osigurao svoje potrebe, dok je stavkom 4. istog članka propisano da se građevine izgrađene bez građevne dozvole ne smiju priključiti na komunalnu infrastrukturu. Konačno, člankom 34. st. 1. ZKG je između ostalog propisano da danom primjene navedenog Zakona prestaje važiti Zakon o komunalnim djelatnostima (N.N. br. 15/79, 18/79 i 26/93).

42. Ne bi trebalo biti sporno, a što su u svojim iskazima potvrdili i saslušani svjedoci Božidar Čapalija, Boris Ćurković, Marijan Ricov i Ante Ruić, a što nisu doveli u pitanje ostali saslušani svjedoci, da su u cijelom promatranom razdoblju od 1984. do 2005. godine vlasnici komunalnih građevina i uređaja mogli biti jedino jedinice lokalne samouprave te pravne i fizičke osobe koje obavljaju komunalne djelatnosti na temelju navedenih Zakona i posebnih propisa, a nikako privatne fizičke i pravne osobe koje nisu obavljale komunalne djelatnosti na temelju ZKD i ZKG te posebnih propisa, baš kao ni tužitelj, koji u navedenom razdoblju nije obavljao komunalne djelatnosti.

43. Stoga tužitelj nikako ne može od tuženika kao pravne osobe koja je na temelju navedenih Zakona te posebnih propisa u navedenom razdoblju bila ovlaštena obavljati komunalne djelatnosti opskrbe pitkom vodom te odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda, tražiti naknadu na ime troškova korištenja od strane tuženika vodovodne i kanalizacijske mreže s podmorskim ispustom od Stomorske do Nečujma u vlasništvu tužitelja u vremenskom razdoblju od 1984. do 2005., pa tako niti na temelju Protokola „Split, 24. siječnja 2006.“, jer je takav Protokol ništetan pravni akt (ugovor).

44. Ovaj sud je imao u vidu i činjenicu da je tužitelj navedenu vodovodno kanalizacijsku mrežu ugovorno prenio na Općinu Šolta na temelju Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – otok Šolta od 27. travnja 2005. godine, a ne na tuženika, te da jedino u odnosu na Općinu Šolta mogao imati potraživanje koje u ovom postupku traži prema tuženiku, iz čega proizlazi da tuženik nije niti može biti pasivno legitimiran u ovom sporu. Po mišljenju ovog suda. Eventualno pasivno legitimirana u ovom sporu je mogla biti jedino Općina Šolta.

45. Uostalom, tužitelj kao investitor je i onako po Zakonu bio dužan objekt i uređaje komunalne infrastrukture nakon izgradnje predati nadležnom komunalnom poduzeću na upravljanje i korištenje, s obzirom da tužitelj prema tada važećem Zakonu nije mogao biti vlasnik vodovodne i kanalizacijske mreže.

46. Ovaj sud ukazuje da je prije toga, na temelju Sporazuma o privremenoj primopredaji novoizgrađene vodoopskrbne mreže dijela naselja Nečujam – Veli Bok broj: 150832 od 07. 02. 2003. godine, Općina Šolta je kao investitor privremeno predala tuženiku novoizgrađenu mrežu dijela naselja Nečujam – Veli Bok na rok od godine dana, te se obvezala u navedenom vremenu, a za potrebe konačne primopredaje legalizirati izgrađeni objekt tj. ishoditi uporabnu dozvolu za vodoopskrbnu mrežu dijela naselja Nečujam – Veli Bok i riješiti pitanje vlasništva nad

cjevovodom Stomorska – Nečujam s HT Šolta d.d., te ga predati korisniku na upravljanje i održavanje, a što potvrđuje gore navedeno. Tek naknadno, nakon što je Općina Šolta postala vlasnik predmetnih objekata vodoopskrbe i odvodnje (opskrbno – transportni vodovod od Stomorske do Nečujma, dužine 3.915 m, izgrađen 1983. godine; kanalizacijske mreže od Nečujma do ispusta u more, dužine 2.244 m, također izgrađene 1983. godine; vodovodne i kanalizacijske mreže u okviru apartmanskog naselja u Nečujmu, sa svim potrebnim priključcima za 330 apartmana, izgrađene 2003. godine) čija je procijenjena vrijednost 8.899.888,43 kn, a što je utvrđeno vještvom Elka Radića, dipl. ing. građ. kao stalnog sudskog vještaka za graditeljstvo od veljače 2002. godine, koja se odnosi na procjenu vodovoda Stomorska – Nečujam po izvedbenom projektu „Geoprojekt“ Split, odnosno čija procijenjena vrijednost nekretnine iznosi 3.161.914,43 kn, TKP – 2789/V, odnosno čija procjena kanalizacijskog projekta „Geoprojekt“ Split, TKP -2789/K i procjena od strane PIS-a d.d. Split društva za inženjering, poslovne usluge i trgovinu, a odnosi se na vodovodnu i kanalizacijsku mrežu izgrađenu u toku 2003. i 2004. godine u okviru apartmanskog naselja u uvali Supetar, Nečujam, po kojoj procjena vrijednosti nekretnine iznosi 5.737.974,00 kn, na temelju Ugovora od 27. travnja 2005. zaključenog sa tužiteljem, Općina Šolta je na temelju Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu VIK-a broj 283687 od 24. 11. 2006. godine, navedene objekte prenijela u imovinu tuženika (u vlasništvo i posjed), kao potporu, bez naknade i to od 01. 08. 2005., s tim da se tuženik tim Ugovorom obvezao navedene objekte održavati, a sve prema važećim zakonskim propisima.

47. Stoga ovaj sud smatra da je u pravu tuženik kada tvrdi da je tužitelj promašio pasivnu legitimaciju u ovom sporu jer je trebao tužiti Općinu Šolta, a ne tuženika jer je tuženik predmetnu vodovodno kanalizacijsku mrežu dobio na upravljanje i posjed od Općine Šolta na temelju Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu VIK-a broj: 283687 od 24. 11. 2006. godine, iz čega je razvidno kako je upravo Općina Šolta zaključenjem navedenog Ugovora uvela tuženika u vlasništvo i posjed predmetne vodovodno kanalizacijske mreže, pa tuženik nikako ne može biti obveznik plaćanja bilo kakve naknade prema tužitelju jer bi u konkretnoj pravnoj stvari tužitelj eventualno mogao jedino potraživati novčanu naknadu na ime prenijetog prava vlasništva u odnosu na predmetnu vodovodno kanalizacijsku infrastrukturu, ali samo od Općine Šolta kojoj je i prenio to pravo Ugovorom o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – otok Šolta od 27. travnja 2005. godine, a nikako od tuženika.

48. Bez obzira što to nije bitno jer je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen zato što se zasniva na ništetnom Protokolu, te zbog nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja, odnosno zbog promašene pasivne legitimacije na strani tuženika, ovaj sud primjećuje da je osnovan i tuženikov prigovor zastare utuženog potraživanja za razdoblje više od 5 godina unazad od dana podnošenja tužbe, jer iz spornog Protokola „Split, 24. 01. 2006. godine“ proizlazi po prihvaćenom vještvu sudskog vještaka Ivica Ivaniševića da traži naknadu za korištenje vodovodne mreže u cijelom periodu od 1984. do 2005. godine, koja ukupno iznosi 4.014.169,27 kuna pa kako se radi o razdoblju od 21 godine, jasno je da je u zastari pretežni dio utuženog iznosa za sve ono što se odnosi na razdoblje prije 19. 10. 2001.

49. Tužitelj je u tužbi naveo da je bio vlasnik vodovodne mreže od Stomorske do Nečujma i kanalizacijske mreže, da je on tu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu i izgradio, a da ju je tuženik koristio od 1984. godine te da je za usluge korištenja iste naplaćivao od trećih osoba kao i tužitelja te da je među strankama dogovoreno da mrežu preuzima Općina Šolta na temelju Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005. g., po kome Ugovoru je tužitelj tu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu prodao i predao Općini Šolta, a ne tuženiku i to za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 8.899.888,43 kuna, koju se Općina Šolta obvezala isplatiti tužitelju u trenutku kada ista dobije namjenska sredstva temeljem zahtjeva upućenog nadležnim županijskim i državnim tijelima. Stoga, premda je tužitelj financirao navedenu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu, ista je s obzirom na zakonske propise tek naknadno prenesena na tuženika, ali ne sa tužitelja već sa Općine Šolta. Međutim, suprotno tome tužitelj u ovom postupku potražuje naknadu za korištenje mreže od tuženika u iznosu od 4.014.169,27 kuna kao da je o vlasnik te mreže. Iz izvedenih dokaza u postupku (posebno iz iskaza saslušanih svjedoka Božidara Čapalije, Borisa Ćurkovića, Marijana Ricova, Kolje Kuzmanića, Milene Luković i Ante Ruića, pa čak i Ive Blagajića i Miroslava Brkića) proizlazi da tužitelj nije, a niti je mogao biti vlasnik te vodovodne i kanalizacijske mreže, te da nema pravne osnove za teretiti tuženika po navedenom osnovu.

50. Dakle, predmet spora u ovom stadiju postupka je zahtjev tužitelja, nad kojim je u međuvremenu Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. broj 14. St-907/2016 od 8. studenog 2017. godine otvoren stečaj, koji je preuzeo ovu parnicu, da mu tuženik isplati iznos od 4.014.169,29 kuna temeljem ništavog Protokola „Split, 24. siječnja 2006. godine“, jer su navedeni vodoopskrbni objekti - vodovodno-kanalizacijska mreža bez hotela i pripadajuće infrastrukture čijoj uporabi služe stvar izvan pravnog prometa (res extra commercio), te ista ne može biti osnova pravnim (niti fizičkim) osobama koje nisu komunalna poduzeća, a što je nedvojbeno tužitelj, za stjecanje dobiti, tj. za stjecanje bez pravne osnove.

51. Tijekom postupka (17. studenog 2016.) saslušan je svjedok Božidar Čapalija, koji je bio djelatnik tuženika još od 1984., te je između ostalog bio i tehnički direktor tuženika od 2003. do 2005. te potvrdio da ima neposredna saznanja o predmetu spora, čiji su iskaz u svemu potvrdili u svojim iskazima kasnije saslušani svjedoci Boris Ćurković i Marijan Ricov. Svjedok Božidar Čapalija je u svom iskazu potvrdio tvrdnje tuženika da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, u konkretnom slučaju tuženik, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu, to bi mogao eventualno potraživati jedino od jedinice lokalne samouprave, u konkretnom slučaju od Općine Šolta, a nikako od tuženika. Ovaj sud cijeni njegov iskaz kao vjerodostojan i nepristran, budući je životan, logičan i uvjerljiv.

52. Također u postupku (20. rujna 2017.) saslušan je svjedok Boris Ćurković, koji je bio pomoćnik direktora za opće i kadrovske poslove tuženika, a u trenutku kada

je sklapan sporni Protokol od 24. 5. 2006. godine bio je savjetnik tadašnjeg direktora Kolje Kuzmanića, te potvrdio da ima neposredna saznanja o predmetu spora, a čiji je iskaz u svemu sukladan iskazima saslušanih svjedoka Božidara Čapalije i Marijana Ricova. Upravo je on bio autor dva mišljenja koja je sačinio po nalogu tadašnjeg direktora tuženika Kolje Kuzmanića, jedno šire naslovljeno na Kolju Kuzmanića, i drugo kraće naslovljeno na Nadzorni odbor i Skupštinu tuženika, koja je osobno iz arhive tuženika dostavio u spis predmeta. Svjedok Boris Ćurković je potvrdio tvrdnje tuženika da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu, to bi mogao eventualno potraživati od jedinice lokalne samouprave, u konkretnom slučaju od Općine Šolta, a nikako od tuženika. Ovaj sud cijeni njegov iskaz kao vjerodostojan i nepristran, budući je životan, logičan i uvjerljiv.

53. Nadalje, u postupku (20. rujna 2017.) saslušan je svjedok Marijan Ricov, koji je bio djelatnik tuženika u spornom razdoblju u dva navrata, i to od 1998. do 2003. i od 2006. do 2010., kada je obnašao funkciju direktora tuženika, te potvrdio da ima neposredna saznanja o predmetu spora, a koji je svojim iskazom u cijelosti potvrdio iskaze saslušanih svjedoka Božidara Čapalije i Borisa Ćurkovića. I svjedok Marijan Ricov je potvrdio tvrdnje tuženika da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu, to bi mogao eventualno potraživati od jedinice lokalne samouprave, u konkretnom slučaju od Općine Šolta, a nikako od tuženika. Ovaj sud cijeni njegov iskaz kao vjerodostojan i nepristran, budući je životan, logičan i uvjerljiv.

54. Nadalje, u postupku (7. srpnja 2022.) saslušan je svjedok Ante Ruić, koji je od 2001. do 2009. obnašao dužnost načelnika ili predsjednika Općinskog vijeća Općine Šolta, te je kao takav bio supotpisnik Protokola iz 2002. i 2003., te supotpisnik Ugovora iz 2006. o prijenosu vlasništva na vodovodu i kanalizaciji u Nečujmu kojim prodavatelj – tužitelj ŠOLTA HT prodaje kupcu Općini Šolta vlasništvo nad vodovodom i kanalizacijom od Stomorske do uvale Nečujam i kanalizaciju od samog hotelskog naselja do uvale u Nečujmu ili ispusta. I svjedok Ante Ruić je svojim iskazom potvrdio tvrdnje tuženika da tužitelj po važećem zakonu nije mogao biti vlasnikom vodovodne mreže, da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće,

te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu da to nikako ne može potraživati od tuženika. Ovaj sud cijeni njegov iskaz kao vjerodostojan i nepristran, budući je životan, logičan i uvjerljiv.

55. Nadalje, u postupku (8. studenog 2017.) saslušan je svjedok Ivo Blagajić, koji je u razdoblju od 1987. do 2010. bio direktor tužitelja. Ovaj svjedok je naveo da je Protokol koji je potpisan 20. 1. 2006. godine izražavao volju obiju strana, te da ništa drugo osim ovog Protokola nije dogovoreno niti realizirano. Ovaj sud njegov iskaz cijeni kao nevjerodostojan i pristran, jer je ovaj svjedok zainteresiran za uspjeh tužitelja u ovom sporu budući je bio direktor tužitelja u razdoblju od 1987. do 2010. i jer je sam potpisnik ništavog Protokola „Split, 24. siječnja 2006. godine“, kojim su stranke nedopušteno raspolagale budući je tim Protokolom tuženiku protupravno i nezakonito nametnuta obveza da tužitelju plati naknadu u iznosu od 4.014.169,27 kuna na ime troškova korištenja predmetne vodovodne i kanalizacijske mreže u periodu od 1984. do 2005. godine. Također iskaz ovog svjedoka je iskonstruiran jer iako je i sam potpisnik Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005. g., kao direktor tužitelja, potpuno pogrešno iskazao da tužitelj predao vodovodnu i kanalizacijsku mrežu Nečujam – Veli Bok tuženiku, a ne Općini Šolta, makar iz navedenog Ugovora proizlazi potpuno drugačije, tj. da je tužitelj tu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu prodao i predao Općini Šolta, a ne tuženiku i to za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 8.899.888,43 kuna, koju se Općina Šolta obvezala isplatiti tužitelju u trenutku kada ista dobije namjenska sredstva temeljem zahtjeva upućenog nadležnim županijskim i državnim tijelima. Stoga iskaz svjedoka Ive Blagajića nije životan, logičan niti uvjerljiv. U svakom slučaju, svjedok Ivo Blagajić nije opovrgao tvrdnje tuženika da tužitelj po važećem zakonu nije mogao biti vlasnikom vodovodne mreže, da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, u konkretnom slučaju tuženik, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu da to nikako ne može potraživati od tuženika, već upravo od Općine Šolta, kao što to proizlazi iz citiranog Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005.

56. Nadalje, u postupku (16. svibnja 2013. i 20. rujna 2017.) saslušan je svjedok Miroslava Brkić, raniji vlasnik, te direktor i zz tužitelja od 2010. do 2013., koji je prije toga i to baš u trenutku sklapanja predmetnog protokola od 24. 1. 2006. bio direktor većinskog suvlasnika tužitelja – HBH – Trgovina d.o.o. Split. Ovaj sud cijeni iskaz svjedoka Miroslava Brkića kao nevjerodostojan i pristran, jer je ovaj svjedok kao većinski vlasnik i direktor tužitelja upravo osobno i direktno zainteresiran za uspjeh tužitelja u ovom sporu budući je bio većinski vlasnik i direktor tužitelja prije otvaranja stečaja. Po mišljenju suda on je znao i morao znati da je sporni Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ ništetan s obzirom na nedopuštenu svrhu, te da je njegov sadržaj protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i javnom moralu, kao i da isti predstavlja nedopuštena raspolaganja stranaka budući je tim Protokolom

tuženiku protupravno i nezakonito nametnuta obveza da tužitelju plati naknadu u iznosu od 4.014.169,27 kuna na ime troškova korištenja predmetne vodovodne i kanalizacijske mreže u periodu od 1984. do 2005. godine. Također sud ukazuje da je svjedok Miroslav Brkić potvrdio da mu je poznato da je ovaj ništetni Protokol zaključen između tužitelja i tuženika, premda je prethodno između tužitelja kao prodavatelja i Općine Šolta kao kupca zaključen Ugovor o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005. g., kojim je tužitelj predao vodovodnu i kanalizacijsku mrežu Nečujam – Veli Bok Općini Šolta (a ne tuženiku), i to za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 8.899.888,43 kuna, koju se Općina Šolta obvezala isplatiti tužitelju u trenutku kada ista dobije namjenska sredstva temeljem zahtjeva upućenog nadležnim županijskim i državnim tijelima. Stoga ovaj sud smatra da je iskaz svjedoka Miroslava Brkića pristran jer je protivan iskazima drugih saslušanih svjedoka te ispravama koje se nalaze u spisu, te stoga nije životan, logičan niti uvjerljiv. U svakom slučaju, svjedok Miroslav Brkić nije opovrgao tvrdnje tuženika da tužitelj po važećem zakonu nije mogao biti vlasnikom vodovodne mreže, da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, u konkretnom slučaju tuženik, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu da to nikako ne može potraživati od tuženika, već upravo od Općine Šolta, kao što to proizlazi iz citiranog Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005.

57. Nadalje, u postupku (01. veljače 2008. i 16. svibnja 2013.) saslušan je svjedok Kolja Kuzmanić, koji je u razdoblju od mjeseca svibnja 2003. do srpnja 2006. obavljao poslove direktora tuženika i koji je glavni „krivac“ za zaključenje spornog Protokola od 24. siječnja 2006. godine. Ovaj svjedok je izjavio da mu je poznato da je u tom razdoblju postojao problem koji se povlačio dugi niz godina prije toga u svezi s naplatom potrošnje vode na otoku Šolti i sa tužiteljem koji je bio jedan od većih dužnika za potrošnju vode, pa da je on nastojao riješiti problem opskrbe i naplate potrošnje vode na otoku Šolti. Bilo mu je poznato da je negdašnje poduzeće Uniondalmacija bilo izgradilo sustav preko kojega se napajalo područje hotela i naknadno izgrađeni apartmani i vikend naselja. Točnije, hotelsko poduzeće je gradilo cjevovod za apartmansko naselje, a cijeli postupak pokrenut je još u vrijeme izgradnje prema potrebama poduzeća Uniondalmacija. Nadalje je izjavio da je tuženik pokrenuo razgovore s predstavnicima Općine Šolta te predstavnicima Županije i osobama iz tužitelja i vodeći računa o zakonskim propisima jedini modus rješenja problema bio je da tužitelj ustupi Općini infrastrukturu koja je bila u njegovom vlasništvu, a nakon toga da Općina tu infrastrukturu unese u tvrtku tuženika bez novčane naknade i na taj način postane suosnivač odnosno suvlasnik tvrtke tužitelja. Naveo je da su jedinice lokalne samouprave suvlasnici tvrtke tužitelja od 15. srpnja 2005., kada je Skupština tužitelja donijela odluku o ovakvom načinu reguliranja međusobnih odnosa i nadležna služba tuženika je pregledala dokumentaciju i utvrdila visinu cijene potrošene vode koju duguje tužitelj s tim što su bili angažirani i sudski vještaci. Svjedok je potvrdio da je on

kao direktor tuženika skupa s nadležnom osobom iz Općine Šolta i tužitelja potpisao protokol u siječnju 2006. kojim su utvrđene ove činjenice da je tužitelj vlasnik vodovodne mreže koju predaje Općini Šolta, a Općina tu mrežu daje tuženiku. Vještak je utvrdio da je ukupna vrijednost nekretnina oko 8,8 milijuna kuna, a trošak korištenja da iznosi oko 4 milijuna kuna i da su tim protokolom konstatirali da prihvaćaju prijeboj tih potraživanja prema kojemu razlika iznosa tvrtka tuženika treba podmiriti vlasniku, a sve navedeno je poduzeto s ciljem realizacije naplate potraživanja i uredne opskrbe vodom otoka Šolte jer je taj problem po njegovoj ocjeni bio golem kao i naravno presudan za cjelokupni razvoj turističkog gospodarstva i razvoj otoka. Međutim, prema njegovim saznanjima protokol nije realiziran. Svjedok je izjavio da je prema njegovim saznanjima izgradnju infrastrukture započelo ranije poduzeće Uniondalmacija, a tuženik je izgradio i dovršio cjelokupnu infrastrukturu, dakle vodovodnu mrežu, crpne stanice i ispusnu stanicu. Kroz tu mrežu koju je izgradio tužitelj, tuženik je isporučivao vodu i naplaćivao koliko i što je mogao naplatiti. Prije potpisivanja protokola tuženik nije ništa platio za korištenje mreže. Nadalje je izjavio da infrastrukturu tuženik nije mogao kupiti od tužitelja jer Zakon o komunalnom gospodarstvu propisuje način stjecanja tih nekretnina, pa da je upravo radi ovih zakonskih propisa i iznađeno ovo rješenje. Stoga svjedok smatra kako tužitelju treba priznati naknadu za korištenje njegove infrastrukture i to u iznosu navedenom u protokolu. Međutim, na pitanje zbog čega je ovakav Ugovor bio dužan kao direktor predložiti Nadzornom odboru, svjedok je izjavio da se toga ne sjeća, odnosno da je to radi financijske veličine jer mu je poznato kako je postojala odluka vlasnika tuženika prema kojoj direktor ne može potpisati bez pristanka Nadzornog odbora ugovor vrijedniji od 2 milijuna kuna. U svom dopunskom saslušanju, svjedok Kolja Kuzmanić je potvrdio da su u njegovom ovlaštenju za zastupanje tuženika, čiji je tada bio direktor i zz, a u trenutku sklapanja predmetnog protokola od 24. 01. 2006. godine, postojala ograničenja u njegovom ovlaštenju zastupanja tuženika jer je bio ovlašten bez ičijeg odobrenja tj. bez odobrenja boli kojeg tijela tuženika sklapati pravne poslove samo do vrijednosti od 1 ili 2 milijuna kuna, a za sve vrijednosti poviše toga bilo je potrebno odobrenje odnosno suglasnost Nadzornog odbora. To ograničenje je bilo propisano ili društvenim ugovorom ili nekim drugim internim aktom tuženika. Također je potvrdio da je osoba koja je u ime i za račun tužitelja kao njegov zz s tuženikom sklopila predmetni protokol od 24. 1. 2006. godine bila upoznata odnosno svjesna spomenutog ograničenja u njegovom zastupanju, jer misli da je on to rekao Ivici Blagajiću. Svjedok je potvrdio da mu Nadzorni odbor tuženika nije dao suglasnost za sklapanje predmetnog protokola od 24. 1. 2006. godine, međutim da zna da je 6. 12. 2006. na sjednici Skupštine tuženika donesena odluka da vodovodna i kanalizacijska mreža u vlasništvu tužitelja pređe u vlasništvo tuženika. Svjedok je također naveo da između parničnih stranaka nije bio dogovoren rok dospijeca obveze isplate tuženika tužitelju iznosa koji je naveden toč. 5. protokola. Svjedok je naveo da je predmetni protokol potpisao smatrajući da je na to ovlašten i bez suglasnosti Nadzornog odbora tuženika jer je smatrao da potpisivanjem tog protokola rješava jedan od ključnih problema tuženika u pogledu opskrbe vodom na području Šolte, a ne da bi tuženika obvezivao na isplate iznosa preko 2 milijuna kuna, jer je bio svjestan da mu za to treba suglasnost Nadzornog odbora tuženika. Ovaj sud cijeni iskaz svjedoka Kolje Kuzmanića kao nevjerodostojan i pristran, u onom dijelu u kojem je protivnik iskazima drugih saslušanih svjedoka

(Božidara Čapalije, Borisa Ćurkovića, Marijana Ricova, Milene Luković) te ispravama koje se nalaze u spisu, pa stoga nije životan, logičan niti uvjerljiv. I po mišljenju ovog suda, svjedok Kolja Kuzmanić je znao i bio svjestan da predmetni Protokol od 24. 1. 2006. godine potpisuje bez suglasnosti Nadzornog odbora tuženika, premda mu je takva suglasnost bila nužna za valjanost tog Protokola s obzirom da je njegova vrijednost bila preko 2 milijuna kuna, a o tome je obavijestio i direktora i zz tužitelja Ivicu Blagajića, koji je i sam znao za to, te je usprkos odsustvu suglasnosti Nadzornog odbora tuženika taj Protokol potpisao svjestan da taj Protokol nije valjan niti može proizvoditi pravnih učinaka. Također ovaj sud ocjenjuje da je iskaz svjedoka Kolje Kuzmanića kojim opravdava potrebu zaključenje spornog protokola usmjeren na izbjegavanje svoje moguće kaznene odgovornosti. Međutim, usprkos svemu prethodno navedenom, ovaj sud zaključuje da je svjedok Kolja Kuzmanić potvrdio tvrdnje tuženika da tužitelj po važećem zakonu nije mogao biti vlasnikom vodovodne mreže, da su vodovodna i kanalizacijska mreža, kao objekti i uređaji komunalne infrastrukture, pa tako i oni koje je tužitelj izgradio u Nečujmu na Šolti, stvari izvan pravnog prometa, te da ju je investitor temeljem Zakona uvijek dužan, pa tako i u konkretnom slučaju, predati na upravljanje i korištenje nadležnom komunalnom poduzeću, u konkretnom slučaju tuženiku, te da investitor nema pravo na nikakvu naknadu zato što tu komunalnu infrastrukturu koristi nadležno komunalno poduzeće, u konkretnom slučaju tuženik, te ukoliko bi imao pravo na bilo kakvu naknadu zato što je izgradio tu komunalnu vodnu infrastrukturu da to nikako ne može potraživati od tuženika, već upravo od Općine Šolta, kao što to proizlazi iz u spisu priloženog Ugovora o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – Otok Šolta od 27. travnja 2005.

58. Nadalje, u postupku (19. prosinca 2012.) saslušana je svjedokinja Milena Luković, koja je u razdoblju od 2002. do 2011. obavljala poslove internog ovlaštenog revizora za financijske poslove tuženika, koja je izjavila da misli da je na spornom Protokolu od 24. 1. 2006. godine potpis tadašnjeg direktora tuženika Kolje Kuzmanića, ali da joj nije poznato je li isti imao ovlaštenje za sklapanje ovog pravnog posla odnosno općenito njoj nije poznato jesu li postojala nekakva ograničenja direktora u zastupanju odnosno sklapanju pravnih poslova u ime i za račun tuženika jer to ne spada u djelokrug njezinog posla. Međutim, ista je izjavila da joj je samo poznato da predmetni Protokol nije ušao u službene knjige odnosno bilancu tuženika, a ona misli da je to zato što navedeni Protokol nije imao potvrdu Skupštine tuženika, dok s financijske strane nije imao egzaktnu utvrđenu osnovicu za unos u knjige tj. nabavnu vrijednost i procjenu vještaka. Dakle, premda svjedokinja Milena Luković s obzirom na svoje radno mjesto i funkciju nema značajnijih saznanja o predmetu spora, ista je potvrdila da joj je poznato da predmetni Protokol nije ušao u službene knjige odnosno bilancu tuženika zato što navedeni Protokol nije imao potvrdu Skupštine tuženika. U onom dijelu u kojem je svjedokinja iskazivala, ovaj sud njen iskaz cijeni kao vjerodostojan i nepristran, budući je životan, logičan i uvjerljiv.

59. Nadalje, u postupku (19. srpnja 2013.) saslušan je svjedok Andriano Petković, koji je u razdoblju od 1998. do 2003. obavljao dužnost direktora tuženika. On je potvrdio da je potpisao Protokol od 29. 4. 2002. godine, te je izjavio da nema nikakvih saznanja o činjenicama vezanih uz odnos parničnih stranaka te Općine Šolta. Slijedom navedenog, mišljenju ovog suda iskaz svjedoka Andrina Petkovića je irelevantan za

odluku u ovoj pravnoj stvari, budući isti nema nikakvih bitnih saznanja o predmetu spora i o spornom Protokolu od 24. siječnja 2006. godine.

60. Tuženik je tijekom postupka istakao da ne duguje tužitelju ništa te da bi tužitelj jedino od Općine Šolta mogao potraživati novčanu naknadu na ime prenijetog prava u odnosu na vodovodno kanalizacijsku infrastrukturu, a u tom smislu tuženik je putem parničnog suda u ovom postupku svojim Podneskom od 11. 04. 2017., koji je predan na protokol suda dana 12. 04. 2017., imenovao Općinu Šolta kao svog prethodnika koji je na njega prenio navedene objekte vodoopskrbe i odvodnje (predmetnu vodovodnu i kanalizacijsku mrežu) na temelju Ugovora o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu VIK-a broj: 283687 od 24. 11. 2006. godine, te sukladno odredbi čl. 211. ZPP-a, podneskom preko naslovljenog parničnog suda obavijestio Općinu Šoltu kao treću osobu o ovoj parnici, te je pozvao da eventualno stupi u ovu parnicu kao umješač na stani tuženika, na što se Općina Šolta oglasila, te nije stupila u ovu parnicu.

61. Tuženik je na ročištu održanom dana 29. ožujka 2016. predložio sudu da u dokazne svrhe pribavi predstečajni spis Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj Stpn-19/2014 u kojem je vođen predstečajni postupak nad tužiteljem koji je okončan 29. 4. 2014. nakon što je predstečajna nagodba potvrđena Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. broj Stpn-19/2014 od 21. 5. 2014. Iz navedenog spisa proizlazi da je utvrđeno potraživanje tuženika kao vjerovnika prema tužitelju kao dužniku u iznosu od 12.229.319,98 kn, te potraživanje tuženika kao vjerovnika prema tužitelju kao dužniku u iznosu od 2.367.477,98 kn, te da je ujedno nakon zaključenja predstečajne nagodbe dospjelo potraživanje tuženika prema tužitelju u daljnjem iznosu od 456.195,02 kn. S obzirom da iz spornog Protokola proizlazi zabrana strankama da međusobna potraživanja potražuju u prisilnom sudskom postupku, za slučaj da sud utvrdi da postoji bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku u ovom postupku, ispunjeni su uvjeti za ugovornu kompenzaciju, pa je tuženik na ročištu održanom 29. ožujka 2016. u ovom postupku istakao prigovor radi prijeboja njegove gore navedene tražbine sa eventualnom tražbinom tužitelja iz ovog postupka prema tuženiku, a što je ponovio i u svom Podnesku od 10. 10. 2022. Radi navedenog, tuženik je istakao da stoga ni u kom slučaju nije osnovana tužiteljeva tužba ni tužbeni zahtjev iz ovog postupka. Sa navedenim se slaže i ovaj sud.

62. Ovaj sud cijeni osnovanim i prigovor tuženika da je sama vodoopskrbna mreža bez hotela i pripadajuće infrastrukture čijoj uporabi služi, stvar izvan prometa, te da ista ne može biti osnova pravnim osobama različitim od jedinica lokalne samouprave te komunalnih poduzeća za stjecanje dobiti slijedom čega u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni instituta stjecanja bez pravnog osnova.

63. Ovaj cijeni osnovanim i tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije na strani tuženika zato što je tužitelj navedenu vodoopskrbnu mrežu posebnim Ugovorom prenio na Općinu Šolta, a ne na tuženika, pa i po mišljenju ovog suda jedino u odnosu na Općinu Šolta može eventualno imati potraživanje po pravnom osnovu koji je utužio u ovoj parnici.

64. U svakom slučaju se ističe da je tužitelj kao investitor prema ZKD i ZKG ionako bio dužan objekte i uređaje komunalne infrastrukture nakon izgradnje, a prije stavljanja u funkciju, predati nadležnom komunalnom poduzeću na upravljanje i korištenje, jer tužitelj prema ZKD i ZKG ne može biti vlasnik vodovodne i kanalizacijske

mreže. Naime, prema tadašnjem ZKD i ZKG tužitelj kao privatna pravna osoba nije mogao biti vlasnik komunalne infrastrukture.

65. Ranijim Zakonom o komunalnim djelatnostima bilo je propisano da u financiranju gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture sudjeluju općina, komunalna organizacija i investitor pod uvjetima određenim odlukom skupštine. Po završetku gradnje, ako investitor nije bila komunalna organizacija, taj investitor je bio dužan predati objekte i uređaje komunalne infrastrukture nadležnom komunalnom poduzeću na upravljanje i korištenje, a što se u konkretnom slučaju nije dogodilo. Slijedom navedenog, po mišljenju ovog suda razvidno je da tužitelj u konkretnom slučaju nije postupio u skladu sa citiranom zakonskom obvezom te nije predao predmetnu komunalnu infrastrukturu nadležnom komunalnom poduzeću preko jedinice lokalne samouprave, slijedom čega u ovom slučaju ne može biti mjesta primjeni instituta stjecanja bez pravnog osnova.

66. Tužitelj je kao prodavatelj sa Općinom Šolta (a ne sa tuženikom) zaključio Ugovor o prodaji vodovoda i kanalizacije u uvali Supetar, Nečujam – otok Šolta od 27. travnja 2005., iz kojega je razvidno kako je Općina Šolta kupila od tužitelja predmetno vodovodnu i kanalizacijsku mrežu jer sukladno ZKD odnosno ZKG tužitelj nije mogao biti vlasnik vodovodne i kanalizacijske mreže, a na što sud treba paziti po službenoj dužnosti, jer je suprotan ugovor (protokol) ništetan. Tuženik je predmetnu mrežu dobio na upravljanje i posjed od Općine Šolta, a ne od tužitelja, i to na temelju posebnog Ugovora. Naime, kako je upravo Ugovorom o prijenosu izgrađenih objekata vodoopskrbe i odvodnje u imovinu VIK-a, iz kojega je razvidno kako je Općina Šolta zaključenjem tog Ugovora uvela tuženika u vlasništvo i posjed predmetne vodovodno kanalizacijske mreže, ovaj sud smatra da je osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije na strani tuženika.

67. Ovaj sud je mišljenja da je uzimajući u obzir sadržaj prethodno navedenih Ugovora razvidno kako tuženik u konkretnom slučaju ne može biti obveznik plaćanja bilo kakve naknade prema tužitelju jer bi ovdje tužitelj mogao jedino potraživati naknadu na ime prenijetog prava vlasništva u odnosu na vodovodno kanalizacijsku infrastrukturu, ali samo od Općine Šolta, a nikako od tuženika.

68. Sporni Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“, na kojem tužitelj temelji svoje potraživanje u ovom postupku je zaključen 24. siječnja 2006., dakle nakon što je 01. siječnja 2006. na snagu stupio Zakon o obveznim odnosima (N.N. br. 35/05, dalje: ZOO/05), koji je imao i daljnje izmjene (N.N. br. 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZOO), pa osim ZKD i ZKG i taj Zakon treba primijeniti na ovu pravnu stvar kao materijalni propis.

69. Stoga, zato što je citirani Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“ ništetan, i zbog toga što je prava volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio (a što je sve tužitelju bilo poznato), po mišljenju ovog suda tužitelj se ne može pozivati na takav ništavi Protokol, a isto tako ovaj sud smatra da je potpuno nepotrebno postupiti po uputi drugostupanjskog suda iz ukidne odluke te prema odredbi članka 319. ZOO/05 tumačiti takav ništetan Protokol, a naročito njegove odredbe članka 6. i 7. Protokola, a u svezi postojanja i eventualne dospelosti spornog dugovanja od 4.014.169,27 kuna, kao i davati cjelovito tumačenje odredbi predmetnog „Protokola“ od 24. siječnja 2006.

godine, naročito njegovih odredbi iz članaka 5., 6. i 7., a sve u svezi ispitivanja osnovanosti potraživanja tužitelja prema tuženiku u iznosu od 4.014.169,27 kuna.

70. Članak 322. st. 1. ZOO/05, jednako kao i ranije članak 103. ZOO/91, propisuje da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, dok je stavkom 2. istog članka propisano da ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, da je ugovor valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice. Članak 323. st. 1. ZOO/05 propisuje da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a kao to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Članak 327. st. 1. ZOO/05 propisuje da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba. Članak 328. ZOO/05 propisuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

71. Stoga, kako je u konkretnom slučaju ovaj sud utvrdio da sporni Protokol „Split, 24. siječnja 2006. godine“, na kojem tužitelj temelji utuženo potraživanje, predstavlja ugovor koji je ništetan, jer je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, odnosno jer je njegova činidba nedopuštena, budući je protivna Ustavu Republike Hrvatske, javnom poretku, kogentnim pravilima i moralu društva, zato što je predmet navedenog Protokola stvar izvan pravnog prometa (res extra commercio), zato što se u tom Protokolu radi o nedopuštenim raspolaganjima stranaka koji su protivni Ustavu i kogentnim propisima iz Zakona o komunalnom gospodarstvu prema kojemu objekti vodne infrastrukture mogu biti samo u vlasništvu komunalnih pravnih osoba ili jedinica lokalne samouprave, te jer su protivni moralu budući je zaključen s nedopuštenom pobudom koja je bitno utjecala na odluku jednog od ugovaratelja da sklopi ugovor (nedopušteni motiv), jer je u konkretnom slučaju prava volja tuženika bila da navedeni Protokol stupi na snagu i proizvodi pravne učinke tek ukoliko ga odobri Nadzorni odbor tuženika, a što se nije dogodilo jer ga Nadzorni odbor tuženika nije odobrio, a što je sve tužitelju bilo poznato, pa se isti ne može pozivati na takav ništavi Protokol

72. Slijedom navedenog, sud je u cijelosti odbio kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev u pogledu glavne stvari sukladno odredbama članka 322. do 329. ZOO/05, zbog čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove Presude.

73. S obzirom na činjenicu da je tuženik u cijelosti uspio u ovom sporu, sud je obvezao tužitelja da tuženiku naknadi parnične troškove ovog spora, sa pripadajućim zakonskim zateznima kamatama po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koje na dosuđeni iznos parničnog troška teku od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

74. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 151., 154. i 164. ZPP-a te odredbama Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (NN broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 - dalje: OT) pa je tuženiku koji su u cijelosti uspio u ovom postupku, odnosno koji nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog toga nisu nastali posebni troškovi, s obzirom na vrijednost

predmeta spora od 4.014.169,27 kn / 532.771,82 EUR trebalo dosuditi trošak za zastupanje po odvjetniku kao kvalificiranom punomoćniku i to po Tbr. 7. toč. 1. OT za svaku pojedinu radnju u postupku u visini od 4015 bodova, i to za sastav odgovora na tužbu od 16. (17.) 07. 2007. i za sastav podneska od 10. 10. 2022. po 4015 bodova odnosno ukupno 8030 bodova (2 radnje x 4015 bodova = 8030 bodova), zatim za zastupanje na 18 ročišta i to na ročištima održanim 15. 11. 2007., 01. 02. 2008., 29. 03. 2016., 07. 06. 2016., 29. 09. 2016., 17. 11. 2016., 02. 02. 2017., 12. 04. 2017., 13. 06. 2017., 20. 09. 2017., 08. 11. 2017., 25. 01. 2018., 12. 06. 2019., 10. 10. 2019., 21. 03. 2022., 07. 07. 2022., 11. 10. 2022. i 06. 12. 2022., po 4015 bodova odnosno ukupno 72270 bodova (18 radnji x 4015 bodova = 72270 bodova), zatim za sastav dva ostala podneska i to za Podnesak od 28. 11. 2007. i Podnesak od 18. 12. 2007., po 50 bodova odnosno ukupno 100 bodova (2 radnje x 50 bodova = 100 bodova), te za zastupanje na ročištu za objavu odluke 16. 02. 2023. g. 50 bodova, što sve zbrojeno ukupno iznosi 80450 bodova (8030 bodova + 72270 bodova + 100 bodova + 50 bodova = 80450 bodova). Kad se 80450 navedenih bodova pomnoži sa vrijednošću boda od 15,00 kn / 1,99 EUR dobije se 1.206.750,00 kn / 160.163,25 EUR. Na navedeni iznos je trebalo dodati i pripadajući PDV po stopi od 25 % tako da ukupni trošak koji je priznat tuženiku iznosi 1.508.437,50 kn / 200.204,06 EUR (1.206.750 kn / 160.163,25 EUR + 301.687,50 kn / 40.040,81 EUR = 1.508.437,50 kn / 200.204,06 EUR). Navedenom iznosu treba dodati i trošak sudske pristojbe odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn / 331,80 EUR koji proizlazi iz uplatnice koja je prilog tužnikovom Podnesku zaprimljenom kod ovog suda 05. 11. 2007. (list 35 spisa) i trošak sudske pristojbe na žalbu koja je zaprimljena kod ovog suda 24. 09. 2013. u iznosu od 10.000,00 kn / 1.327,24 EUR, odnosno ukupni iznos na ime sudskih pristojbi od 12.500,00 kn / 1.659,04 EUR (2.500,00 kn / 331,80 EUR + 10.000,00 kn / 1.327,23 EUR = 12.500,00 kn / 1.659,04 EUR). Slijedom navedenog, tuženiku je priznat ukupni parnični trošak u iznosu od 1.520.937,50 kn / 201.863,10 EUR (1.508.437,50 kn / 200.204,06 EUR + 12.500,00 kn / 1.659,04 EUR = 1.520.937,50 kn / 201.863,10 EUR), zajedno sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom.

75. Slijedom navedenog, sud je obvezao tužitelja da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 201.863,10 EUR / 1.520.937,50 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi propisanoj u članku 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 78/15) koja teče od dana donošenja ove presude do isplate, obračunatoj prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove Presude.

U Splitu, 16. veljače 2023.

Dokument je elektronički potpisan:
Mislav Polić

Vrijeme potpisivanja:
16-02-2023
12:12:15

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#OC1156415448522D3631393830363038393334
OU=Signature
S=Polić
G=Mislav
CN=Mislav Polić

SUDAC

Mislav Polić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisanim putem, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.

DNA:

- pun. tužitelja odv. Anti Vujčiću,
- pun tuženika odv. Miroslavu Šariću,
- u spis

Broj zapisa: **eb319-b014c**

Kontrolni broj: **07b5d-4fd66-8210b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mislav Polić, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.